

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11911/2024
04.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Весне Станковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из Републике ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2178/23 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 04.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 2178/23 од 21.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 2178/23 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1078/2022 од 15.05.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је ставом другим обавезан тужени да тужиоцима плати износ од 1.176.435,12 динара и то АА и ББ по 588.217,56 динара са законском затезном каматом од 15.05.2023. године до исплате, као и трошкове парничног поступка од 278.173,72 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2178/23 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или

правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом, у конкретном случају, План генералне регулације Мишелука са Рибњаком („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 57/2014) и Планом детаљне регулације Мишелук II („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 26/2017), према којим Плановима је предметна парцела „фактички“ у целости намењена и одређена за јавну површину – улицу ..., а приведена јавној намени у површини која представља 93% парцеле, док преостали део парцеле који није приведен јавној намени није могуће користити као грађевинско, ни као пољопривредно земљиште. Спорно правно питање на које се у ревизији указује није од општег интереса већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног правног односа. Из наведених разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210. ЗПП, већ су обични супарничари, из којих разлога за оцену дозвољености ревизије меродавна је вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког тужиоца понаособ.

Тужба ради ради исплате накнаде поднета је 08.02.2022. године, вредност предмета спора је 1.179.386,70 динара. На рочишту за главну расправу одржаном 15.05.2023. године, тужиоци су прецизирали тужбени захтев и као вредност предмета спора означили износ од 1.176.435,12 динара, односно по 588.217,56 динара за сваког од тужилаца.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе у односу на сваког од тужилаца понаособ, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**